

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικεΐα Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Είκοσι Πέντε

Jeff Pippenger
2026-01-11

Αριθμός Είκοσι Πέντε

Το βιβλίο του Ιωήλ φέρνει αντιμέτωπη την ηγεσία της Λαοδικεΐακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας με τη μαρτυρία της κλιμακούμενης αποστασίας της επί τέσσερις γενεές. Αυτές οι τέσσερις γενεές απεικονίζονται επίσης στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, όπου οι είκοσι πέντε άνδρες εκείνης της τετάρτης γενεάς προσκυνούν τον ήλιο. Το 1901, δεκατρία έτη μετά την αποστασία του 1888, η Εκκλησία των Αντβεντιστών οργάνωσε μια επιτροπή για να ηγείται της εκκλησίας.

Η αρχική Εκτελεστική Επιτροπή της Γενικής Διάσκεψης συγκροτήθηκε κατά τη μεγάλη αναδιοργάνωση στη Σύνοδο της Γενικής Διάσκεψης του 1901 και αποτελούνταν από 25 μέλη. Αυτό αποτέλεσε σημαντική διεύρυνση σε σχέση με την προ του 1901 επιτροπή, η οποία είχε μόνον 13 μέλη. Τα μέλη αυξήθηκαν με την πάροδο των ετών, αλλά ο Ιησούς πάντοτε ταυτοποιεί το τέλος με την αρχή. Η αρχή ήταν 25 μέλη, με ένα ως ηγέτη, παραλληλιζόμενη με μία τάξη στο γαϊάφα, η οποία αποτελούνταν από 24 ιερείς και έναν αρχιερέα.

Ο Ιούδας και το Συνέδριο είναι δύο σύμβολα αποστασίας στον καιρό του Χριστού. Το Συνέδριο αντιπροσωπεύει τη Λαοδικεΐακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Η συμμετοχή του Συνεδρίου στη σταύρωση του Χριστού προτυπώνει τον ρόλο του Αντβεντισμού στην κρίση του νόμου της Κυριακής. Το Συνέδριο —το ανώτατο ιουδαϊκό συμβούλιο στην Ιερουσαλήμ, αποτελούμενο από αρχιερείς, πρεσβυτέρους και γραμματείς, υπό την προεδρία του αρχιερέως Καϊάφα— διαδραμάτισε κεντρικό ρόλο στα γεγονότα που οδήγησαν στον θάνατο του Ιησού.

Μετά τη σύλληψη του Ιησού στη Γεθσημανή (η οποία οργανώθηκε μέσω της προδοσίας του Ιούδα), οδηγήθηκε ενώπιον του Σανχεδρίν τη νύχτα, στην οικία του Καϊάφα. Αναζητούσαν μαρτυρία για να τον καταδικάσουν, παρουσιάζοντας μάρτυρες που τον κατηγορούσαν για βλασφημία και στάση.

Όταν ο Καϊάφας ρώτησε ευθέως τον Ιησού αν ήταν ο Μεσσίας (ή ο Υιός του Θεού), η καταφατική απάντηση του Ιησού, «Σὺ εἶπας», οδήγησε τον αρχιερέα να διακηρύξει: «Βλασφημία!» Το συνέδριο Τον καταδίκασε ως άξιο θανάτου. Επειδή δεν διέθεταν εξουσία υπό τη ρωμαϊκή κυριαρχία να επιβάλουν θανατικές ποινές, παρέδωσαν τον Ιησού στον Πόντιο Πιλάτο, τον Ρωμαίο ηγεμόνα, κατηγορώντας Τον για στάση, ώστε να εξασφαλίσουν ρωμαϊκή εκτέλεση. Η ίδια η σταύρωση πραγματοποιήθηκε από Ρωμαίους στρατιώτες κατ' εντολήν του Πιλάτου, αλλά μόνον αφού ο Πιλάτος υπέκυψε στην πίεση των αρχιερέων και του πλήθους (οι οποίοι απαιτούσαν τον θάνατο του Ιησού και την απολύτρωση του Βαραββᾶ).

«Όταν ο Χριστός ήταν επάνω σε τούτη τη γη, ο κόσμος προτίμησε τον Βαραββά. Και σήμερα ο κόσμος και οι εκκλησίες κάνουν την ίδια επιλογή. Οι σκηνές της προδοσίας, της απορρίψεως και της σταυρώσεως του Χριστού έχουν αναπαρασταθεί, και θα αναπαρασταθούν πάλι σε τεράστια κλίμακα. Οι άνθρωποι θα πληρωθούν με τα χαρακτηριστικά του εχθρού, και μαζί τους οι πλάνες του θα έχουν μεγάλη δύναμη. Κατά τον ακριβή βαθμό που το φως απορρίπτεται, θα υπάρξει εσφαλμένη αντίληψη και παρανόηση. Εκείνοι που απορρίπτουν τον Χριστό και επιλέγουν τον Βαραββά εργάζονται κάτω από ολέθρια απάτη. Η διαστρέβλωση και η ψευδομαρτυρία θα αυξηθούν έως φανερή ανταρσία. Εάν ο οφθαλμός είναι πονηρός, όλο το σώμα θα είναι γεμάτο από σκότος. Όσοι δίνουν τις στοργές τους σε οποιονδήποτε ηγέτη εκτός του Χριστού θα βρεθούν υπό τον έλεγχο, σώμα, ψυχή και πνεύμα, μιας γοητείας τόσο καταπλανητικής, ώστε υπό την εξουσία της οι ψυχές αποστρέφονται να ακούσουν την αλήθεια για να πιστέψουν το ψεύδος. Είναι παγιδευμένοι και αιχμαλωτισμένοι, και με κάθε τους πράξη κραυγάζουν: Απόλυσε σε εμάς τον Βαραββάν, αλλά σταύρωσε τον Χριστό».

«Ακόμη και τώρα αυτή η απόφαση λαμβάνεται. Οι σκηνές που διαδραματίστηκαν επάνω στον σταυρό αναπαρίστανται εκ νέου. Στις εκκλησίες που έχουν αποστατήσει από την αλήθεια και τη δικαιοσύνη αποκαλύπτεται τι δύναται να πράξει και τι θα πράξει η ανθρώπινη φύση, όταν η αγάπη του Θεού δεν αποτελεί μόνιμη αρχή στην ψυχή. Δεν χρειάζεται να εκπλησσομάστε με οτιδήποτε μπορεί να συμβεί τώρα. Δεν χρειάζεται να απορούμε για καμία εκδήλωση φρίκης. Εκείνοι που καταπατούν με τα ανόσια πόδια τους τον νόμο του Θεού έχουν το ίδιο πνεύμα που είχαν οι άνθρωποι οι οποίοι ύβρισαν και πρόδωσαν τον Ιησού. Χωρίς κανέναν έλεγχο συνειδήσεως, θα πράξουν τα έργα του πατέρα τους, του διαβόλου. Θα θέσουν το ερώτημα που βγήκε από τα προδοτικά χείλη του Ιούδα: Τι θέλετε να μου δώσετε, για να σας παραδώσω τον Ιησού τον Χριστό; Ακόμη και τώρα ο Χριστός προδίδεται στο πρόσωπο των αγίων του.»
Review and Herald, 30 Ιανουαρίου 1900.

Εάν το χωρίο πράγματι σημαίνει αυτό που λέει, τότε εκείνοι που προσδιορίζονται ως «επιλέγοντες τον Βαραββά» θα είναι ανίκανοι να κατανοήσουν τι διδάσκει το χωρίο. Αυτοί είναι οι άνθρωποι της Β΄ Θεσσαλονικείς οι οποίοι δέχονται ενέργεια πλάνης, επειδή δεν αγάπησαν την αλήθεια. Εκείνη λέγει για όσους επιλέγουν τον Βαραββά: «Όσοι δίδουν τις στοργές τους σε οποιονδήποτε ηγέτη εκτός από τον Χριστό θα βρεθούν υπό τον έλεγχο, σώματος, ψυχής και πνεύματος, μιας γοητείας τόσο σαηνευτικής, ώστε υπό τη δύναμή της οι ψυχές αποστρέφονται να ακούσουν την αλήθεια, για να πιστεύσουν το ψεύδος.» Όσοι επιλέγουν τον Βαραββά βρίσκονται υπό τον έλεγχο του Σατανά πριν από το ορόσημο του σταυρού και του νόμου της Κυριακής. Σε αυτή την κατάσταση είναι αδύνατον να κατανοήσουν τι διδάσκει το χωρίο. Γι' αυτό θα ισχυριστούν ότι «οι συνθήκες όταν η αδελφή Γουάιτ έγραφε αυτά τα λόγια αφορούσαν εκείνη την ιδιότυπη ιστορία, όχι το παρόν». Ίσως να έλεγαν: «Ομιλεί περί του Χριστιανισμού κατά γενικό τρόπο, και αυτό δεν εφαρμόζεται άμεσα στους Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας.» Ανοησίες.

Βεβαίως, οι περιστάσεις της ιστορίας κατά τον καιρό που η Αδελφή Γουάιτ έγραψε εκείνα τα λόγια αποτελούσαν πράγματι σχόλιο επάνω στην προσωπική της ιστορία· αλλά, ακριβώς όπως με τον Ιωάννη στην Αποκάλυψη, όταν ένας προφήτης λαμβάνει εντολή να γράψει, λαμβάνει εντολή να γράψει «εκείνα τα οποία είδες, και όσα είναι, και όσα μέλλει να γείνωσι μετά ταύτα». Όταν ένας προφήτης καταγράφει τα πράγματα που είναι, συγχρόνως καταγράφει και τα πράγματα που

θα είναι.

Η ηγεσία του Αντβεντισμού αντιπροσωπεύεται από τους 25 άνδρες του Ιεζεκιήλ, οι οποίοι ευθυγραμμίζονται επίσης προφητικώς με τους 250 άνδρες που στάθηκαν μαζί με τον Κορέ, τον Δαθάν και τον Αβειρών. Εξίσου σημαντικό είναι ότι οι στασιαστές του 1888 και της Γενικής Συνδιάσκεψης της Μινεάπολης ταυτοποιήθηκαν από την αδελφή White ως επαναλαμβάνοντες τη στάση του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών. Η αδελφή White διδάσκει ευθέως ότι, όταν ο άγγελος της δέκατης ογδός Αποκαλύψεως καταβαίνει και φωτίζει τη γη με τη δόξα του, αρχίζει η όψιμη βροχή.

«Η όψιμη βροχή πρόκειται να πέσει επάνω στον λαό του Θεού. Ένας ισχυρός άγγελος πρόκειται να καταβεί από τον ουρανό, και ολόκληρη η γη να φωτισθεί από τη δόξα του.»
Review and Herald, 21 Απριλίου 1891.

Η αδελφή Γουάιτ διδάσκει ευθέως ότι ο άγγελος της δέκατης ογδός κεφαλαίου της Αποκαλύψεως κατέβηκε κατά τη Γενική Συνδιάσκεψη του 1888 με τα αγγέλματα των Α. Τ. Jones και E. J. Waggoner. Όταν βρισκόταν στη Συνδιάσκεψη, είχε τόσο κατακλυσθεί από την ανταρσία, ώστε αποφάσισε να συσκευάσει τα πράγματά της και να αναχωρήσει, αλλά ένας άγγελος της είπε ότι έπρεπε να παραμείνει και να καταγράψει την ιστορία, διότι επρόκειτο για επανάληψη της ανταρσίας του Κορέ. Γιατί ο άγγελος ήθελε να καταγραφεί, αν δεν ήταν για μαρτυρία στις έσχατες ημέρες; Εάν είναι μαρτυρία για τις έσχατες ημέρες, τι άλλο θα μπορούσε να σημαίνει, παρά ότι η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας θα βαδίζει στα ίχνη του Συνεδρίου κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής, και ιδιαιτέρως ως προς την ιστορία που οδηγεί σε αυτήν.

Το μήνυμα των Jones και Waggoner παρουσιάστηκε ως το «μήνυμα της δικαιοσύνης διά της πίστεως, εν αληθεία», το «Λαοδικιανό μήνυμα», το «μήνυμα της δικαιοσύνης του Χριστού» και το «μήνυμα του τρίτου αγγέλου». Οι στασιαστές αντιστάθηκαν στο μήνυμα και επίσης απέρριψαν την καθοδήγηση του Πνεύματος της Προφητείας και τους εκλεγμένους αγγελιοφόρους της συγκεντρώσεως. Η Αδελφή White διδάσκει επίσης ότι, όταν τα μεγάλα κτίρια της πόλεως της Νέας Υόρκης καταρριφθούν με ένα άγγιγμα της δυνάμεως του Θεού, τότε θα εκπληρωθεί το Αποκάλυψη 18:1–3. Από την 11η Σεπτεμβρίου, η ηγεσία της Λαοδικιανής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας επαναλαμβάνει την ανταρσία του Κορέ, την ανταρσία των 25 αρχαίων ανδρών, την ανταρσία της ηγεσίας το 1888 και την ανταρσία του Συνεδρίου κατά τον χρόνο που προηγήθηκε του σταυρού. Εκείνοι οι 25 άνδρες είναι σύμβολο που αντιπροσωπεύει ένα πλαστό Λευιτικό ιερατείο.

Ένας Λευίτης έπρεπε να είναι είκοσι πέντε ετών όταν άρχιζε να υπηρετεί.

Και ο Κύριος ελάλησε προς τον Μωυσή, λέγοντας: Τούτο είναι εκείνο που ανήκει στους Λευίτες: από είκοσι πέντε ετών και άνω θα εισέρχονται για να υπηρετούν στη διακονία της σκηνής του μαρτυρίου· και από την ηλικία των πενήντα ετών θα παύουν από τη διακονία της υπηρεσίας αυτής και δεν θα υπηρετούν πλέον· αλλά θα διακονούν μαζί με τους αδελφούς τους στη σκηνή του μαρτυρίου, για να τηρούν την υποχρέωσή τους, και υπηρεσία δεν θα εκτελούν. Ούτως θα πράττεις προς τους Λευίτες σχετικά με την υποχρέωσή τους. Αριθμοί 8:23–26.

Ένας Λευίτης αρχίζει τη διακονία του στην ηλικία των είκοσι πέντε ετών και υπηρετεί επί είκοσι πέντε έτη, έως ότου γίνει πενήντα ετών. Ο Άγγελος της Διαθήκης, στο Μαλαχία 3, εξαγνίζει και επίσης καθαρίζει τους Λευίτες κατά τον νόμο της Κυριακής, καθώς έπραξε και στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Ιδού, εγώ αποστέλλω τον αγγελιαφόρο μου, και θέλει ετοιμάσει την οδόν έμπροσθέν μου· και εξαίφνης θέλει ελθεί εις τον ναόν αυτού ο Κύριος, τον οποίον σεις ζητείτε, ο αγγελιαφόρος της διαθήκης, εις τον οποίον σεις ευαρεστείσθε· ιδού, έρχεται, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων.

Αλλ' τίς δύναται να υπομείνη την ημέραν της ελεύσεως αυτού; και τίς θέλει σταθή όταν εμφανισθή; διότι είναι ως πυρ χωνευτηρίου και ως σάπων των λευκαντών· και θέλει καθίσει ως ο χωνευτής και καθαριστής του αργύρου· και θέλει καθαρίσει τους υιούς του Λευϊ και θέλει εκκαθαρίσει αυτούς ως τον χρυσόν και ως τον άργυρον, διά να προσφέρωσιν εις τον Κύριον προσφοράν εν δικαιοσύνη. Τότε η προσφορά του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι ευάρεστος εις τον Κύριον, ως εν ταις ημέραις ταις αρχαίαις και ως εν τοις προτέροις έτεσι. Μαλαχίας 3:1-4.

Ο αριθμός «25», ως σύμβολο, αντιπροσωπεύει όχι μόνο έναν πιστό Λευίτη, αλλά και έναν πλαστό Λευίτη. Το «25» ως σύμβολο προσδιορίζει, επομένως, τον διαχωρισμό δύο τάξεων προσκυνητών, είτε πρόκειται για φρόνιμες και μωρές παρθένες, πρόβατα και ερίφια, σίτον και ζιζάνια. Ο αριθμός είκοσι πέντε είναι σύμβολο όχι μόνο ενός Λευίτη, αλλά, εξίσου σημαντικά, είναι σύμβολο του διαχωρισμού (εκκαθαρίσεως) των Λευιτών. Αυτός ο διαχωρισμός λαμβάνει χώρα κατά τον νόμο της Κυριακής, και αποτελεί πρωτεύον θέμα του προφητικού Λόγου του Θεού. Είναι εύλογο το ότι το εικοστό πέμπτο κεφάλαιο του Ματθαίου είναι απλώς συνέχεια της προφητείας του Ιησού περί του τέλους του κόσμου στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο του Ματθαίου.

Και ο Ιησούς εξήλθε και ανεχώρησε από τον ναό· και οι μαθηταί αυτού προσήλθον προς αυτόν διά να δείξωσιν εις αυτόν τα οικοδομήματα του ναού. Και ο Ιησούς είπε προς αυτούς· Δεν βλέπετε πάντα ταύτα; αληθώς σας λέγω, δεν θέλει αφεθή εδώ λίθος επί λίθον, ο οποίος να μη καταβληθή. Ματθαίος 24:1, 2.

Όταν ο Ιησούς εξήλθε από τον ναό, δεν επέστρεψε πλέον ποτέ. Στους τελευταίους στίχους του εικοστού τρίτου κεφαλαίου, ο Ιησούς είχε απαγγείλει κρίση κατά του Σανχεδρίν, και η κρίση εκφράζεται ως «οκτώ» ουαί, παραχαράσσοντας έτσι τις οκτώ ψυχές επάνω στην κιβωτό, την όγδοη ημέρα της περιτομής, την όγδοη ημέρα της αναστάσεως, τις οκτώ γενεές του Αβραάμ, τα 430 έτη και εξής. Ο παραχαραγμένος αριθμός «οκτώ» ευθυγραμμίζεται με τον παραχαραγμένο Λευίτη.

Αληθώς σας λέγω, πάντα ταῦτα θέλουσιν ἐπέλθει ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην.

Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, η φονεύουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα εκείνους που απεστάλησαν προς εσένα, ποσάκις ηθέλησα να συνάξω τα τέκνα σου, καθώς η όρνις συνάγει τα νοσσία της υπό τας πτέρυγας της, και δεν θελήσατε! Ιδού, ο οίκος σας αφήνεται εις εσάς έρημος.

Διότι σας λέγω: δεν θα με δείτε πλέον από τώρα και στο εξής, έως ότου πείτε: Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου. Κατά Ματθαίον 23:36–39.

Το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο του Ματθαίου καταλήγει με μια απεικόνιση του δεσίματος των πονηρών σε δεμάτια και ολοκληρώνεται με την τελευταία συνάντηση μεταξύ του Χριστού και των σχολαστικολογούντων Ιουδαίων. Έπειτα, στο κεφάλαιο 24, Εκείνος εγκαταλείπει τον ναό για τελευταία φορά, παύοντας τους κόπους Του υπέρ του αρχαίου Ισραήλ. Το κεφάλαιο τελειώνει όπως άρχισε, με τη διακήρυξη ότι ο οίκος τους αφέθηκε σ' αυτούς έρημος, και εκείνο που αποκάλεσε οίκο του Πατρός Του όταν καθάρισε τον ναό για πρώτη φορά ήταν τώρα ο έρημος Ιουδαϊκός οίκος.

Στο κεφάλαιο 24, ο Ιησούς πρόκειται να απαντήσει σε ερωτήματα σχετικά με τον ναό και την επικείμενη καταστροφή του. Η καταστροφή επρόκειτο να λάβει χώρα μέσα σε εκείνη ακριβώς τη γενεά, η οποία ήταν γενεά εχιδνών. Εγκατέλειψε εκείνον τον ναό για να μην επιστρέψει ποτέ, επομένως οι προρρήσεις που εκθέτει απευθύνονται στο πνευματικό και όχι στο κυριολεκτικό Ισραήλ. Όταν ο Χριστός εγκαταλείψει τον ναό, που είναι η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντιβεντιστών της Εβδομης Ημέρας, όπως έπραξε με το αρχαίο Ισραήλ, ταυτοχρόνως ο ανθρώπινος ναός των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων θα ενωθεί με τον Θείο ναό εις τον αιώνα. Όταν ο Ιησούς εγκατέλειψε τον ναό του αρχαίου Ισραήλ, διαζεύχθηκε τον πρώην λαό της διαθήκης Του εις τον αιώνα.

Το ενδέκατο κεφάλαιο έως και το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο του Ματθαίου αποτελεί το ωμέγα της γραμμής των κεφαλαίων ένδεκα έως είκοσι δύο στο βιβλίο της Γενέσεως. Όταν η γραμμή αρχίζει στη Γένεση ένδεκα, σηματοδοτεί επίσης την αρχή της Βαβέλ και της διαθήκης θανάτου της Βαβέλ, η οποία φθάνει στην ωμέγα εκπλήρωσή της στην Αποκάλυψη κεφάλαιο δεκαεπτά, εδάφιο ένδεκα, το εδάφιο που αποτελεί το ακριβές κέντρο των εδαφίων που συνθέτουν τα κεφάλαια ένδεκα έως είκοσι δύο. Το μέσον των κεφαλαίων ένδεκα έως είκοσι δύο στη Γένεση, στον Ματθαίο και στην Αποκάλυψη τονίζει, σε κάθε περίπτωση, το λάβαρο ή το παραποιημένο λάβαρό του. Στη Γένεση ήταν η περιτομή, στον Ματθαίο ήταν ο Πέτρος και ο Βράχος επάνω στον οποίο ο Χριστός θα οικοδομούσε την εκκλησία του, και στην Αποκάλυψη ήταν το παραποιημένο θηρίο, το οποίο ήταν και δεν είναι και μέλλει να αναβεί, το οποίο είναι ο όγδοος, και είναι εκ των επτά, και το οποίο έπειτα νυμφεύεται τον δράκοντα.

Το ένδεκα και το είκοσι δύο είναι σύμβολα που προσδιορίζουν τον συνδυασμό της Θεότητας με την ανθρωπότητα, το οποίο είναι ακριβώς το ζήτημα που παριστάνεται από τον Χριστό όταν γράφει τον νόμο Του επάνω στις καρδιές και στις διάνοιές μας. Το 11 και το 22 είναι σύμβολα της διαθήκης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Στο κατά Ματθαίον, κεφάλαιο είκοσι τρία, το ψευδές ιερατείο έλαβε οκτώ αλίμονα· στο ίδιο ακριβώς χρονικό σημείο, το αληθινό ιερατείο χριεται. Οι ιερείς καθαγιαζόνταν επί επτά ημέρες, και κατά την όγδοη ημέρα άρχιζαν να υπηρετούν.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι επτά ημέρες της καθιερώσεως των ιερέων, οι οποίες οδήγησαν στην έναρξη της διακονίας τους κατά την όγδοη ημέρα, αρχίζουν στο όγδοο κεφάλαιο του βιβλίου των Αριθμών και στο πρώτο εδάφιο, διότι το «81» είναι σύμβολο των ιερέων.

Και ἐλάλησεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωυσῆν, λέγων· Λάβε τὸν Ἀαρὼν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος, καὶ μόσχον διὰ προσφορὰν περὶ ἁμαρτίας, καὶ δύο κριοὺς, καὶ κἀνίστρον ἄζύμων ἄρτων· καὶ σὺναξον πᾶσαν τὴν συναγωγὴν ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου. Καὶ ἐποίησεν ὁ Μωυσῆς καθὼς προσέταξεν αὐτῷ ὁ Κύριος· καὶ συνήχθη ἡ συναγωγὴ ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου. Καὶ εἶπεν ὁ Μωυσῆς πρὸς τὴν συναγωγὴν· Τοῦτό ἐστι τὸ ῥῆμα ὃ προσέταξεν ὁ Κύριος ποιῆσαι. ...

Και δεν θέλετε ἐξέλθει ἀπὸ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἐπὶ ἐπτὰ ἡμέρας, ἕως οὐ συμπληρωθούσιν αἱ ἡμέραι τῆς καθιερώσεώς σας· διότι ἐπὶ ἐπτὰ ἡμέρας θέλει σας καθιερώσει. Καθὼς ἐπραξεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, οὕτω προσέταξεν ὁ Κύριος νὰ γείνη, διὰ νὰ κάμη ἐξιλέωσιν ὑπὲρ ὑμῶν. Διὰ τοῦτο θέλετε μένει εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἡμέραν καὶ νύκτα ἐπὶ ἐπτὰ ἡμέρας, καὶ θέλετε φυλάττει τὴν διαταγὴν τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνητε· διότι οὕτως προσετάχθη εἰς ἐμέ. Καὶ ὁ Ααρὼν καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπραξαν πάντα ὅσα προσέταξεν ὁ Κύριος διὰ χειρὸς Μωυσέως. Καὶ ἐν τῇ ογδόῃ ἡμέρᾳ ὁ Μωυσῆς ἐκάλεσε τὸν Ααρὼν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς πρεσβυτέρους τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ααρὼν, Λάβε εἰς σεαυτὸν μόσχον νεαρὸν διὰ προσφορὰν περὶ ἁμαρτίας καὶ κριὸν διὰ ολοκαύτωμα, ἀμώμους, καὶ πρόσφερε αὐτὰ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. ... Καὶ εἶπεν ὁ Μωυσῆς, Τοῦτο εἶναι τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προσετάξεν ὁ Κύριος νὰ κάμητε· καὶ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου θέλει ἐμφανισθῆ εἰς ἐσάς. ... Καὶ ὑψώσας ὁ Ααρὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν, εὐλόγησεν αὐτούς, καὶ κατέβη, ἀφοῦ πρόσφερε τὴν προσφορὰν περὶ ἁμαρτίας καὶ τὸ ολοκαύτωμα καὶ τὰς προσφορὰς εἰρήνης. Καὶ ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ααρὼν εἰσήλθον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἐξεληθόντες εὐλόγησαν τὸν λαόν· καὶ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου ἐφάνη εἰς πάντα τὸν λαόν. Καὶ ἐξήλθε πῦρ ἀπ' ἐμπροσθεν τοῦ Κυρίου καὶ κατέφαγε ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τὸ ολοκαύτωμα καὶ τὰ πάχη· καὶ ἰδόντες πας ὁ λαός, ἠλάλαξαν καὶ ἔπεσαν κατὰ πρόσωπον αὐτῶν. Λευιτικὸν 8:1–5, 33–36· 9:1, 2, 6, 22–24.

Τὸ εικοστὸ τρίτο κεφάλαιο προσδιορίζει τοὺς πλαστοὺς Λευίτες, οἱ ὁποῖοι ἀποκαλύπτονται κατὰ τὸν καιρὸ που οἱ γνήσιοι Λευίτες σφραγίζονται. Τὸ εικοστὸ δεῦτερο κεφάλαιο τοῦ Ματθαίου καταλήγει στο ὅτι κανεὶς πλέον δεν υπέβαλε στον Ἰησοῦ καμία ἐρώτηση· κατόπιν, στο εικοστὸ τρίτο κεφάλαιο, ἐκθέτει τὰ οκτὼ «ουαί», προσδιορίζοντας ὅτι ἡ περίοδος δοκιμασίας τοῦ Συνεδρίου εἶχε λήξει καὶ ὅτι τότε ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσει ἡ ἐκτελεστικὴ κρίση. Στὸ εικοστὸ τέταρτο κεφάλαιο, προσδιορίζει τὸν ναὸ ὡς οἶκο τῶν Ἰουδαίων. Εἶναι σημαντικό νὰ διακρίνουμε τὴν διαδοχὴ τῶν κεφαλαίων.

Τὰ κεφάλαια ἑνδεκα ἕως εἴκοσι δύο τοῦ Ματθαίου προσδιορίζουν τὴν ολοκλήρωση τῆς σφράγισης τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων μέσα στο πλαίσιο τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ με ἕνα ἐκλεκτὸ λαό. Ὁ συμβολισμὸς τοῦ Παλμονί στο ἄλφα, τὸ κεφάλαιο ἑνδεκα, καὶ ὁ συμβολισμὸς τοῦ στο ὦμέγα, τὸ κεφάλαιο εἴκοσι δύο, προσθέτουν στὴν ἀφήγηση που περιέχεται μέσα στα κεφάλαια.

Τὸ εικοστὸ τρίτο κεφάλαιο εἶναι ἡ ἐξιλέωση, ἡ ἔνσους τοῦ θείου με τὸ ἀνθρώπινο, ὅπως παριστάνεται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ εἴκοσι τρία. Πλὴν ὅμως, τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἀφηγεῖται τὴν ἐκτελεστικὴ κρίση τῶν ζιζανίων, τῆς πλαστῆς ἱερωσύνης, τῶν πλαστῶν Λευιτῶν. Κάθε ἱερεὺς ἦταν Λευίτης, ἀλλὰ δεν ἦταν κάθε Λευίτης ἱερεὺς. Μεταξὺ τῶν ἀπογόνων τοῦ Λευί, μόνον ἡ γραμμὴ αἵματος τοῦ Ααρὼν εἶχε τὰ προσόντα γιὰ τὴν ἱερωσύνη. Ἡ Βίβλος δηλώνει ὅτι οἱ Λευίτες

θα άρχιζαν να υπηρετούν στην ηλικία των είκοσι πέντε ετών, αλλά οι υιοί του Καάθ θα υπηρετούσαν στην ηλικία των τριάντα ετών.

Και έλάλησε Κύριος πρὸς τὸν Μωυσῆν καὶ πρὸς τὸν Ααρών, λέγων· Λάβετε τὸ σύνολον τῶν υἱῶν Καάθ ἐκ μέσου τῶν υἱῶν Λευῖ, κατὰ τὰς πατριὰς αὐτῶν, κατὰ τοὺς οἴκους τῶν πατέρων αὐτῶν, ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν καὶ ἐπάνω ἕως πενήκοντα ἐτῶν, πάντας τοὺς εἰσερχομένους εἰς τὴν στρατείαν, διὰ νὰ ἐκτελῶσι τὴν ἐργασίαν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ μαρτυρίου. Ἀριθμοὶ 4:1–3.

Ο αριθμός «30» αντιπροσωπεύει τους ιερείς που ανήκαν στη γενεαλογική γραμμή του Καάθ, ο οποίος ήταν υἱός του Λευί, και ο υἱός του Καάθ ήταν ο Αμράμ, ο οποίος ήταν πατέρας του Ααρών. Το όνομα Λευί σημαίνει «προσκολλημένος ή ενωμένος με τον Θεό». Το όνομα Καάθ σημαίνει «συναγμένος γύρω από την παρουσία Του». Το όνομα Αμράμ σημαίνει «υψωμένος λαός», και το όνομα Ααρών σημαίνει «φορέας φωτός ή υψωμένος μεσίτης». Όλα αυτά μαζί χαράσσουν μια πορεία από την Ερυθρά Θάλασσα έως το Σινά, προτυπώνοντας έτσι τη διαθήκη μεταξύ του Θεού και των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι είναι ο ανθρώπινος ναός που ενώνεται με τον θεϊκό ναό, όταν ο Χριστός εκτείνει το χέρι Του δεύτερη φορά για να συνάξει τον υπόλοιπο λαό Του στο αγιαστήριό Του, όπου έπειτα τους ανυψώνει και τους υψώνει, καθώς φωτίζονται από τον Ουράνιο Αρχιερέα, όπως εφώτισε τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδοναβώ.

Ο αριθμός «30» αντιπροσωπεύει μια περίοδο προετοιμασίας για τους ιερείς, και το 25, ως η ηλικία των Λευιτών, πρέπει να εφαρμοστεί στο 30, γραμμή επί γραμμή, διότι κάθε ιερέας ήταν Λευίτης, αλλά δεν ήταν κάθε Λευίτης ιερέας. Το τριάντα αντιπροσωπεύει την περίοδο προετοιμασίας που άρχισε το 1989, στον καιρό του τέλους, και λήγει με τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο αριθμός είκοσι πέντε, ως σύμβολο των Λευιτών, είναι επίσης το σύμβολο του διαχωρισμού μεταξύ δύο τάξεων, και σε σχέση με τους ιερείς προσδιορίζει έναν διαχωρισμό. Το είκοσι πέντε σηματοδοτεί τον διαχωρισμό των Λευιτών και των ψευδών Λευιτών κατά τον νόμο της Κυριακής, και στο πλαίσιο των γνησίων ιερέων και των γνησίων Λευιτών δημιουργεί επίσης μια διάκριση, όχι όμως έναν αρνητικό διαχωρισμό, όπως συμβαίνει με τους ψευδείς Λευίτες.

Ο Καάθ ήταν ένας από τους τρεις κύριους κλάδους των Λευιτών (μαζί με τον Γηρσών και τον Μεραρί). Η ιερατική γραμμή προήλθε ειδικώς μέσω του απογόνου του Καάθ, του Ααρών. Ο Ααρών είναι απόγονος του Λευί στην τέταρτη γενεά, και το ιερατικό προνόμιο περιοριζόταν στους άρρενες απογόνους του εντός αυτού του Κααθιτικού κλάδου. Οι Κααθίτες ως σύνολο (όλοι οι απόγονοι του Καάθ) είχαν την τιμή να μεταφέρουν τα ιερώτατα σκεύη, αλλά μόνον η γραμμή του Ααρών μπορούσε πράγματι να επιτελεί τις ιερατικές λειτουργίες στο θυσιαστήριο και στο αγιαστήριο. Ο Ααρών αντιπροσωπεύει την ίδια τέταρτη γενεά με τους «πρεσβυτέρους» του Ιωήλ, ή τους «πρεσβυτέρους άνδρες» στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, οι οποίοι προσκυνούν τον ήλιο.

Το σύστημα των 24 εναλλασσόμενων τάξεων (διαιρέσεων) για τους ιερείς (και, κατ' αναλογίαν, για τους μη ιερατικούς Λευίτες σε υποστηρικτικούς ρόλους, όπως οι μουσικοί και οι θυρωροί) θεσπίστηκε από τον βασιλιά Δαβίδ. Ο Δαβίδ οργάνωσε τους απογόνους του Ααρών σε 24 τάξεις (διαιρέσεις), ώστε να υπηρετούν εκ περιτροπής (1 Χρονικών 24:1–19). Ο Δαβίδ, με τη βοήθεια των ιερέων Σαδώκ (από τη γραμμή του Ελεάζαρ) και Αχιμέλεχ (από τη γραμμή του Ιθάμαρ), τους διαίρεσε σε 24 ομάδες (16 από τη μεγαλύτερη οικογένεια του Ελεάζαρ και 8 από του Ιθάμαρ).

Έριψαν κλήρους για να καθοριστεί η σειρά της υπηρεσίας.

Κάθε τάξη υπηρετούσε επί μία εβδομάδα (από Σάββατο σε Σάββατο), δύο φορές τον χρόνο, ενώ κατά τις μεγάλες εορτές όλες οι τάξεις υπηρετούσαν μαζί (Πάσχα, Πεντηκοστή, Σκηνοπηγία). Ο Δαβίδ οργάνωσε κατά παρόμοιο τρόπο και τους μη ιερατικούς Λευίτες σε 24 τάξεις για τη μουσική, τη φυλακή των πυλών κτλ. (1 Χρονικών 23–26). Το σύστημα αυτό εφαρμόστηκε επί Σολομώντος (2 Χρονικών 8:14) και συνεχίστηκε καθ' όλη την περίοδο του Δευτέρου Ναού. Ο Ζαχαρίας, πατέρας του Ιωάννη του Βαπτιστή, ανήκε στην τάξη του Αβιά—Λουκάς 1:5· 1 Χρονικών 24:10. Η σειρά των 24 τάξεων των ιερέων καθορίστηκε με κλήρο, και ο Ζαχαρίας ανήκε στην τάξη του Αβιά, ο οποίος, μεταξύ των είκοσι τεσσάρων τάξεων, αντιπροσώπευε την «όγδοη» τάξη. Ζαχαρίας σημαίνει «ο Θεός ενθυμείται», και το όνομα του πατέρα του, Αβιά, σημαίνει «ο Θεός είναι ο πατέρας μου».

Ο ουράνιος Πατέρας ενθυμήθηκε την υπόσχεσή Του να αναστήσει έναν αγγελιοφόρο, ο οποίος θα προετοίμαζε την οδό για τον Μεσσία. Αλλά και ο Ζαχαρίας επίσης ευθυγραμμίζεται με τον νόμο της Κυριακής, διότι εκεί είναι όπου το Σάββατο, η ημέρα την οποία οι άνθρωποι έπρεπε πάντοτε να ενθυμούνται, γίνεται η τελική δοκιμασία. Ο Ζαχαρίας αντιπροσωπεύει έναν ιερέα, από την εφημερία του Αβιά, η οποία είναι η «όγδοη» εφημερία. Ο Ζαχαρίας δεν πιστεύει το μήνυμα του αγγέλου και καθίσταται άλαλος μέχρι τη γέννηση του υιού του, του Ιωάννη. Όταν γεννιέται ο Ιωάννης, ο Ζαχαρίας εισέρχεται στη συζήτηση περί του ονόματος του Ιωάννη, και τότε ομιλεί. Η προφητική ομιλία των εσχάτων ημερών είναι όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες ομιλούν ως δράκων.

Και συνέβη, την ογδόη ημέρα ήλθαν για να περιτέμουν το παιδί· και το ονόμαζαν Ζαχαρία, κατά το όνομα του πατέρα του. Και η μητέρα του αποκρίθηκε και είπε· Όχι· αλλά Ιωάννης θα ονομασθεί. Και της είπαν· Δεν υπάρχει κανείς μεταξύ των συγγενών σου που να καλείται με αυτό το όνομα. Και έκαναν νεύματα στον πατέρα του, πώς θα ήθελε να ονομασθεί. Και εκείνος ζήτησε πινακίδιο γραφής και έγραψε, λέγοντας· Ιωάννης είναι το όνομά του. Και όλοι εθαύμασαν. Και αμέσως ανοίχθηκε το στόμα του, και λύθηκε η γλώσσα του, και μιλούσε και δοξολογούσε τον Θεό. Λουκάς 1:59–64.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι από την όγδοη τάξη του Αβιά, όπως ήταν και ο πατέρας του. Κατά την περιτομή του Ιωάννη, την όγδοη ημέρα, το όνομά του αλλάζει. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής αντιπροσωπεύει εκείνους που είναι ιερείς, της τετάρτης γενεάς, οι οποίοι βρίσκονται σε σχέση διαθήκης με τον Θεό, ο οποίος αλλάζει το όνομά τους (από Λαοδίκεια σε Φιλαδέλφεια), τους σφραγίζει με το σημείο της διαθήκης, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες μιλούν ως δράκων.

Εμείς είμαστε ο ναός του Θεού. Οι προφητικές γραμμές που απευθύνονται στον ναό μιλούν σε άνδρες και γυναίκες ως άτομα, και επίσης συλλογικά, διότι η εκκλησία του Θεού είναι επίσης ναός. Και βεβαίως υπάρχει ουράνιος ναός, και ο Χριστός είναι Εκείνος που οικοδομεί τον ναό του Κυρίου. Αυτός είναι που θέτει το θεμέλιο και τοποθετεί τον ακρογωνιαίο λίθο επάνω στον ναό. Όσον αφορά τον αριθμό «25» ως σύμβολο, το 25 αντιπροσωπεύει τους Λευίτες, οι οποίοι καθαίρονται (διαχωρίζονται) από τους πλαστούς Λευίτες στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία, και οι οποίοι επίσης εξαγνίζονται στο ίδιο χωρίο. Στα κεφάλαια 40 έως 48 του Ιεζεκιήλ περιγράφεται με μεγάλη λεπτομέρεια ένας συμβολικός ναός. Το ύδωρ της ζωής εξέρχεται από εκείνον τον ναό και πληροί τη γη.

«Θαυμαστό είναι το έργο το οποίο ο Θεός σκοπεύει να επιτελέσει μέσω των υπηρετών Του, ώστε να δοξασθεί το όνομά Του. Ο Θεός κατέστησε τον Ιωσήφ πηγή ζωής για το αιγυπτιακό έθνος. Μέσω του Ιωσήφ διατηρήθηκε η ζωή ολόκληρου εκείνου του λαού. Και μέσω του Δανιήλ ο Θεός έσωσε τη ζωή όλων των σοφών της Βαβυλώνας. Και αυτές οι λυτρώσεις ήσαν ως εποπτικά μαθήματα· απεικόνιζαν ενώπιον του λαού τις πνευματικές ευλογίες που τους προσφέρονταν μέσω της σχέσεως με τον Θεό τον οποίον λάτρευαν ο Ιωσήφ και ο Δανιήλ. Έτσι και σήμερα, μέσω του λαού Του, ο Θεός επιθυμεί να φέρει ευλογίες στον κόσμο. Κάθε εργάτης στην καρδιά του οποίου κατοικεί ο Χριστός, καθέννας που θα φανερώσει την αγάπη Του στον κόσμο, είναι συνεργός του Θεού για την ευλογία της ανθρωπότητας. Καθώς λαμβάνει από τον Σωτήρα χάρη για να τη μεταδώσει σε άλλους, από ολόκληρη την ύπαρξή του εκχέεται το ρεύμα της πνευματικής ζωής. Ο Χριστός ήλθε ως ο Μέγας Ιατρός για να θεραπεύσει τα τραύματα που η αμαρτία έχει προκαλέσει στην ανθρώπινη οικογένεια· και το Πνεύμα Του, ενεργώντας μέσω των υπηρετών Του, μεταδίδει σε αμαρτωλά, πάσχοντα ανθρώπινα όντα μια ισχυρή θεραπευτική δύναμη, αποτελεσματική για το σώμα και για την ψυχή. «Κατ' εκείνην την ημέραν», λέγει η Γραφή, «θέλει αναβλύσει πηγή εις τον οίκον Δαβίδ και εις τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ διά την αμαρτίαν και διά την ακαθαρσίαν». Ζαχαρίας 13:1. Τα ύδατα αυτής της πηγής περιέχουν θεραπευτικές ιδιότητες που θα ιατρεύσουν τόσο τη σωματική όσο και την πνευματική ασθένεια.»

«Από αυτή την πηγή εκχέεται ο ισχυρός ποταμός που φάνηκε στο όραμα του Ιεζεκιήλ. “Τα ύδατα ταύτα εκπορεύονται προς την ανατολική χώρα, και καταβαίνουν εις την έρημον, και εισέρχονται εις την θάλασσαν· και όταν εκχυθούν εις την θάλασσαν, τα ύδατα αυτής θέλουσι ιαθή. Και θέλει συμβή, ότι παν ζών, ό,τι κινείται, όπου αν έλθωσιν οι ποταμοί, θέλει ζήσει... Και πλησίον του ποταμού, επί της όχθης αυτού, εντεύθεν και εκείθεν, θέλουσι φύεσθαι παντός είδους δένδρα προς τροφήν, των οποίων το φύλλον δεν θέλει μαραίνεσθαι, ουδέ ο καρπός αυτών θέλει εκλείψει· νέον καρπόν θέλουσι φέρει κατά τους μήνας αυτών, διότι τα ύδατα αυτών εκπορεύονται εκ του αγιαστηρίου· και ο καρπός αυτών θέλει είσθαι προς τροφήν, και το φύλλον αυτών προς θεραπείαν.” Ιεζεκιήλ 47:8–12.» Testimonies, τόμος 6, 227.

Ο ναός του Ιεζεκιήλ αποτελεί προφητικό συμβολισμό υψίστης τάξεως, και ο Ιωάννης διατάχθηκε στην ενδέκατη κεφαλαία της Αποκαλύψεως να μετρήσει τον ναό, αλλά να αφήσει έξω την αυλή. Όταν πράττουμε ακριβώς αυτό με τον ναό του Ιεζεκιήλ, διαπιστώνουμε ότι οι δύο πλέον εξέχοντες αριθμοί μέσα στις διαστάσεις του ναού αντιπροσωπεύουν την ιερωσύνη. Οι 50 πήχεις είναι ο πλέον εξέχων αριθμός, και επαναλαμβάνεται 11 φορές ως το συνολικό μήκος κάθε συγκροτήματος πύλης (Ιεζεκιήλ 40:15, 21, 25, 29, 33, 36, κτλ.). Το 50 χρησιμοποιείται επίσης για ορισμένα μήκη τοίχων και θαλάμων (42:7–8). Καθορίζει ολόκληρο το πέρασμα της πύλης, από το εξωτερικό έως το εσωτερικό κατώφλι.

Οι 25 πήχεις αποτελούν το σαφώς δεύτερο πιο εξέχον μέτρο. Επαναλαμβάνεται 10 φορές ως το πλάτος και το εύρος των συγκροτημάτων των πυλών (Ιεζεκιήλ 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Σε συνδυασμό, οι 50 και οι 25 σχηματίζουν τα σταθερά ορθογώνια πρότυπα 50 επί 25 για τις έξι κύριες πύλες. Αυτό το ζεύγος 50 επί 25 κυριαρχεί στην αρχιτεκτονική περιγραφή των πυλών που οδηγούν προς τους εσωτερικούς χώρους. Δεν υπάρχει άλλο ζεύγος που να επαναλαμβάνεται με τόσο συστηματική συχνότητα στο ίδιο το οικοδόμημα του ναού.

Οι Λευίτες εισέρχονταν στην ενεργό υπηρεσία στην ηλικία των 25 ετών (Αριθμοί 8:24: «ἀπὸ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν καὶ ἐπάνω θέλουσιν εἰσέρχεσθαι διὰ νὰ ἐκτελῶσι τὴν διακονίαν τῆς ὑπηρεσίας»). Υπηρετούσαν μέχρι την ηλικία των 50 ετών (Αριθμοί 4:3, 39, 43· 8:25: «ἕως πενήκοντα ἐτῶν»). Αυτό δίδει ακριβώς 25 ἔτη ενεργού υπηρεσίας (50 – 25 = 25).

Ἔτσι, το διάστημα των 25 ετών της Λευιτικῆς υπηρεσίας αντανακλάται ἄμεσα στις διαστάσεις των 25 ἐπὶ 50 πῆχων που κυριαρχοῦν στις πύλες και στη δομὴ του ναοῦ—ακριβῶς στον τόπο όπου υπηρετούσαν οι Λευίτες. Οι κύριες διαστάσεις του ναοῦ του Ιεζεκιήλ, δηλαδή του ναοῦ της θριαμβεύουσας εκκλησίας και των εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ἔχουν ενσωματωθεῖ αρχιτεκτονικά μέσα στον ἴδιο τον ναό όπου ἐπρόκειτο να υπηρετήσουν· ΑΚΡΙΒΩΣ ὡς οι σαράντα ἕξι χρωμοσωμικές μονάδες εἶναι ενσωματωμένες μέσα στον ἴδιο τον ναό όπου πρόκειται να υπηρετήσει ο λαός του Θεοῦ. Ο Παλμονί ἔχει θέσει την υπογραφή Του ἐπάνω στον ατομικό ἀνθρώπινο ναό και στον συλλογικό ναό του σώματος που πρόκειται να εἶναι ἡ νύμφη Του.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις γραμμές στο ἐπόμενο ἄρθρο.

«Εκείνοι που κατέχουν θέσεις ευθύνης δεν πρέπει να προσχωροῦν στις ἀρχές του κόσμου, οι οποίες ευνοοῦν τὴ φιληδονία και τὴ σπατάλη, διότι δεν δύνανται να το ἀντέξουν· και ἀκόμη κι αν μπορούσαν, οι χριστόμορφες ἀρχές δεν θα το ἐπέτρεπαν. Χρειάζεται να δίδεται πολὺπλευρη διδασκαλία. “Τίνα θέλει διδάξει γνώσιν; και τίνα θέλει κάμει να ἐννοήσει διδασκαλίαν; τους ἀπογαλακτισθέντας ἀπὸ του γάλακτος και ἀεσπασμένους ἀπὸ των μαστῶν. Διότι πρέπει να εἶναι προσταγή ἐπὶ προσταγῆς, προσταγή ἐπὶ προσταγῆς· κανὼν ἐπὶ κανόνος, κανὼν ἐπὶ κανόνος· ολίγον ἐδῶ, ολίγον ἐκεῖ.” Οὕτως ο λόγος του Κυρίου πρέπει με υπομονή να τίθεται ἐνώπιον των παιδιῶν και να διατηρεῖται ἐνώπιόν τους, ἀπὸ γονεῖς οι οποίοι πιστεύουν τον λόγο του Θεοῦ. “Διότι διὰ τραυλιζόντων χειλέων και διὰ ἄλλης γλώσσης θέλει λαλήσει πρὸς τον λαόν τούτον· πρὸς τους οποίους εἶπεν, Ἀὕτη εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, δότε ἀνάπαυσις εἰς τον κεκοπιακότα· και αὕτη εἶναι ἡ ἀναψυχή· ὅμως δεν ἠθέλησαν να ἀκούσουν. Ὅθεν ο λόγος του Κυρίου ἐστάθη πρὸς αὐτούς προσταγή ἐπὶ προσταγῆς, προσταγή ἐπὶ προσταγῆς· κανὼν ἐπὶ κανόνος, κανὼν ἐπὶ κανόνος· ολίγον ἐδῶ, ολίγον ἐκεῖ· διὰ να υπάγῃσι και να πέσωσιν ὀπίσω και να συντριφθῶσι και να παγιδευθῶσι και να πιασθῶσι.”
Γιατί;—ἐπειδὴ δεν ἔδωσαν προσοχή στον λόγο του Κυρίου που ἦλθε πρὸς αὐτούς.»

«Αὐτό σημαίνει ἐκείνους οι οποίοι δεν ἔχουν λάβει διδασκαλία, ἀλλὰ ἔχουν περιθάψει τὴ δική τους σοφία και ἔχουν ἐπιλέξει να ἐνεργοῦν οι ἴδιοι σύμφωνα με τις δικές τους ἀντιλήψεις. Ο Κύριος δίνει σ’ αὐτούς τὴ δοκιμασία, ὥστε εἴτε να λάβουν τὴ θέση τους να ἀκολουθήσουν τὴ συμβουλή Του, εἴτε να ἀρνηθοῦν και να πράξουν σύμφωνα με τις δικές τους ιδέες, και τότε ο Κύριος θα τους ἀφήσει στο βέβαιο ἀποτέλεσμα. Σε ὅλους τους δρόμους μας, σε ὅλη τὴν υπηρεσία μας πρὸς τον Θεό, Αὐτός μας λέγει: “Δός Μου τὴν καρδιά σου”. Εκείνο που ο Θεός θέλει εἶναι το υποτακτικό, δεκτικό στη διδασκαλία πνεύμα. Εκείνο που προσδίδει τὴν προσευχή τὴν ἀριστεία τῆς εἶναι το γεγονός ὅτι ἀναπνέεται ἀπὸ καρδιά ἀγαπῶσα και υπάκουη.»

«Ο Θεός ἀπαιτεῖ ὀρισμένα πράγματα ἀπὸ τον λαό Του· εἴναι πουν: Δεν θα παραδώσω τὴν καρδιά μου για να πράξω αὐτό το πράγμα, ο Κύριος τούς ἀφήνει να προσχωροῦν κατὰ τὴ δῆθεν σοφὴ τους κρίση, χωρὶς οὐράνια σοφία, ἕως ὅτου ἐκπληρωθεῖ αὕτη ἡ γραφή [Ἡσαΐας 28:13].

Δεν πρέπει να λέτε: Θα ακολουθήσω την καθοδήγηση του Κυρίου μέχρις ενός ορισμένου σημείου που συμφωνεί με τη δική μου κρίση, και έπειτα να προσκολλάσθε στις δικές σας ιδέες, αρνούμενοι να μορφωθείτε κατά την ομοιότητα του Κυρίου. Ας τίθεται το ερώτημα: Είναι αυτό το θέλημα του Κυρίου; και όχι: Είναι αυτή η γνώμη ή η κρίση του —;>
Testimonies to Ministers, 419.